

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy zgłoszonym znakiem towarowym a znakiem, na który powołano się w sprzeczności.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2013 r. — Molda przeciwko Komisji

(Sprawa T-629/13)

(2014/C 31/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Molda AG (Dahlenburg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte I. Zenke, M. Vollmer, C. Telschow i A. Schulze)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie, w jakim odmawia ona w art. 1 ust. 1 skarżącej przydziału z uwagi na nadzwyczajne okoliczności na trzeci okres handlu emisjami 2013 — 2020 zgodnie z § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Zgodnie ze stanowiskiem skarżącej zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ zakazanie przydziału uprawnień do emisji z uwagi na nadzwyczajne okoliczności z punktu widzenia sformułowanego przez skarżącą celu jest błędne i w dodatku jest całkowicie nieproporcjonalne w stosunku do niekorzystnej sytuacji, która w ten sposób powstanie dla skarżącej. Posiłkowo w tym miejscu podnosi się, że decyzja 2011/278/UE⁽¹⁾ jest niezgodna z prawem europejskim i nieważna.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady subsydiarności

W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę subsydiarności, zgodnie z którą działanie Unii Europejskiej powinno być ograniczone do niezbędnego zakresu. Twierdzi ona — inaczej niż pozwana — że państwu członkowskim pozostawiono (nawet jeśli w ograniczonym zakresie) prawo do stanowienia przepisów dotyczących przydziałów. Do przepisów, których kompetencję stanowienia pozostawiono państwu członkowskim, należą przepisy regulujące sytuacje związane z nadzwyczajnymi okolicznościami, takie jak te na podstawie § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes (ustawa do handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych).

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia europejskiego prawa pomocy publicznej

Skarżąca podnosi w ramach tego zarzutu, że zaskarżona decyzja narusza podstawowe zasady europejskiego prawa pomocy publicznej, zgodnie z którym przedsiębiorstwa znajdujące się w krytycznej sytuacji finansowej i realizujące długofalowy plan restrukturyzacyjny, mogą otrzymać w dozwolonym zakresie wsparcie finansowe w formie pomocy restrukturyzacyjnej. Pozwana nie może zakazać takiej pomocy.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych

W tym miejscu skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza jej prawa podstawowe do wolności prowadzenia działalności gospodarczej, wolności wyboru zawodu i prawa do swobodnego wykonywania prawa własności, bez uzasadnienia tych naruszeń celami uznanymi przez Unię Europejską lub służącymi ochronie praw i wolności innych podmiotów.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. L 130, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2013 r. — DK Recycling und Roheisen przeciwko Komisji

(Sprawa T-630/13)

(2014/C 31/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DK Recycling und Roheisen GmbH (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt S. Altenschmidt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2013) 5666, Dz.U. L 240, s. 27] w zakresie, w jakim odmawia on wpisania wymienionych w lit. A i D załącznika I instalacji oznaczonych identyfikatorem DE000000000001320 i DE-new-14220-0045 do przedłożonego Komisji przez Niemcy zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE wykazu instalacji objętych dyrektywą 2003/87/WE oraz odpowiadających im wstępnych rocznych ilości uprawnień do emisji, które względem tych instalacji należy bezpłatnie przyznać;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

— Zaskarżona decyzja w zakresie, w jakim została objęta skargą strony skarżącej, narusza przepisy dyrektywy 2003/87/WE oraz decyzję 2011/278/WE⁽²⁾. Ponadto decyzja jest niezgodna z zasadą proporcjonalności i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej. Nie jest też ona odpowiednio uzasadniona.

— W zakresie, w jakim odmowa bezpłatnego przyznania uprawnień względem instalacji skarżącej opiera się na tym, że w stosunku do nich dokonano ze strony Niemiec dodatkowego wstępnego przydziału bezpłatnych uprawnień jako kompensata z tytułu nadmiernych trudności, skarżąca podnosi, że decyzja 2011/278 — wbrew stanowisku Komisji — nie sprzeciwia się temu przydziałowi. W każdym razie w wyjątkowych przypadkach przydziału szczególnego w celu wyrównania nadmiernych obciążeń jako konsekwencji handlu emisjami wymagają gwarancje Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawa podstawowe wolności prowadzenia działalności gospodarczej i swobody własności oraz zasada proporcjonalności.

— W zakresie, w jakim odmowa bezpłatnego przyznania uprawnień względem instalacji skarżącej opiera się na tym, że w stosunku do nich dokonano ze strony Niemiec dodatkowego wstępnego przydziału bezpłatnych uprawnień dla celów produkcji koncentratu cynku w wielkich piecach skarżącej w oparciu o podinstalację z procesem emisji, skarżąca zarzuca niezgodność zaskarżonej decyzji z decyzją 2011/278 oraz niespójne i niedostateczne uzasadnienie decyzji.

— Wreszcie, skarżąca zarzuca, że naruszenie wymogów dobrej praktyki administracyjnej zgodnie z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Na etapie przygotowywania decyzji skarżącej nie stworzono żadnej możliwości do przedstawienia swojego stanowiska.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s.32)

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. L 130, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2013 r. — Raffinerie Heide przeciwko Komisji

(Sprawa T-631/13)

(2014/C 31/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Raffinerie Heide GmbH (Hemmingstedt, Niemcy)
(przedstawiciel: Rechtsanwalt U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/EU, Dz.U. L 240, s. 27) w zakresie, w jakim w art. 1 ust. 1 w związku z lit. A załącznika I odmówiono wpisania skarżącej do wykazu zgodnie z art. 11 dyrektywy 2003/87/WE i odmówiono wstępnych rocznych ilości uprawnień do emisji, które powinny zostać bezpłatnie przyznane względem instalacji skarżącej oznaczonej identyfikatorem DE00000000000010;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.